

[Udenrigsministeren.]

til samarbejde indenfor pagten, et samarbejde, som vi betragter som en absolut forudsætning for, at vi og den demokratiske verden som helhed kan opnå den efter omstændighederne størst mulige tryghed, og vi vil her opfylde de forpligtelser, vi har påtaget os.

Vi mener, at det er en nødvendighed gennem Europarådet at tilvejebringe det nærmest mulige samarbejde mellem de europæiske lande, hvis det skal lykkes at bevare den hidtidige levestandard i befolkningen, den fælles kulturelle arv og en medbestemmelsesret, når det drejer sig om den verdenspolitiske udvikling. Danmarks holdning i Europarådet vil være bestemt af disse synspunkter under hensyntagen til, hvad der er praktisk gennemførligt, og hvad der kan finde tilslutning i befolkningerne.

I den europæisk-økonomiske samarbejdsorganisation — OEEC — virker vi sammen med andre lande for med udgangspunkt i Marshallplanen at udvide og styrke det økonomiske samarbejde i Europa.

Det er klart, at udviklingen indenfor det internationale samarbejde må medføre en ændring i mange tilvante forestillinger og herunder bl. a. i suverænitets tanken.

De organisationer, jeg her har talt om, hviler teoretisk set på tanken om hvert lands ubestridte suverænitet; men det er åbenbart, at skal de mål, som de stiler imod, nås, kan det kun ske, hvis hvert enkelt land er beredt til at give afkald i hvert fald på dele af sin suverænitet — ikke til fordel for en enkelt fremmed magt, men for et fællesskab med andre magter. Solidariteten i det internationale samarbejde gælder i lige så høj grad indenfor Atlantpagten som indenfor De Forenede Nationer og i det lange løb Europarådet.

At internationalt samarbejde og deraf følgende begrænsning i suveræniteten er hovedlinien i tidens udvikling, synes ubestrideligt. Man behøver her blot at tænke på Schumanplanen, tanken om en europæisk hær og den gensidige afhængighed, som Atlantpagten medfører.

Der er næppe tvivl om, at den hårde nødvendighed vil føre landene videre ad denne bane, såfremt de skal sikre de uundværlige samfundsmæssige værdier. Men samtidig må bestræbelserne med rette gå ud på for den nationale suverænitet at reservere den fulde selvbestemmelsesret på alle områder, der vedrører den nationale egenart. Det billede, der her tegner sig, er et rigt og stærkt sammenspil af særprægede nationaliteter, som til deres bedste frivilligt har underkastet sig hensynet til den fælles enhed,

en enhed, der langsomt udkrystalliserer sig mere og mere. Til dem, der kun med uvilje ser på selv den mindste begrænsning i suveræniteten, må jeg sige: der er, som forholdene er i dag, efter min opfattelse kun valget mellem frivilligt af hensyn til fællesskabet at give afkald på den ubegrænsede udøvelse af suveræniteten eller at blive en katebald for den politiske udviklings tilfældigheder, hvad der atter kan blive ensbetydende med fuldstændig at miste sin suverænitet.

Et særligt forhold er samarbejdet med de øvrige nordiske stater. Det ligger vort folk stærkt på sinde. Dets udbygning på alle områder, hvor det er muligt, vil altid kunne regne med fuld støtte i Danmark. Vi hilser derfor med glæde, at det nordiske udenrigsministermøde den 10. og 11. oktober opfordrede til en forstærkelse af det kulturelle samarbejde, men vi håber, at det ikke vil standse herved. Der ligger endnu en vid arbejdsmark foran os, økonomisk, retsligt og socialt. Gennem oprettelse af en nordisk rigsdag, som det blev foreslået af det ærede medlem hr. Hans Hedtoft og drøftet på det nordiske interparlamentariske møde, håber vi at kunne skabe et forum til styrkelse af samarbejdet på alle områder.

Om vort forhold til Tyskland og vor Sydslesvigpolitik kan jeg henvise til, hvad jeg allerede har sagt tidligere i min tale.

Den eneste sag på dagsordenen var:

Fremsættelse af lovforslag.

Formanden: Den højtærede finansminister har ordet for at fremsætte det i dag anmeldte lovforslag.

Finansministeren (Thorvald Kristensen): Jeg skal tillade mig for det høje ting at fremsætte forslag til lov om ophævelse af lov nr. 439 af 19. november 1950 om afgift af rejsevaluta m. v.

Denne lovs udløbstid var oprindeligt fastsat til 31. marts 1952, således at der er flere måneder tilbage af den fastsatte tid.

Som det vil være det høje ting bekendt, har vi modtaget en henvendelse fra den internationale valutafond, som mente, at loven ikke i den bestående form var i overensstemmelse med vore forpligtelser efter fondens statutter, men man ville affinde sig med, at loven bestod til sin udløbstid; dog kunne man ikke forvente samtykke til, at en lovgivning af denne specifikke karakter kunne fortsættes.

Det vil også være det høje ting bekendt,